

โครงสร้างพื้นฐาน

เขตเศรษฐกิจพิเศษ

1. นิคมอุตสาหกรรม

มาเลเซียมีนิคมอุตสาหกรรมกว่า 200 แห่ง ซึ่งพัฒนาโดยองค์กรของภาครัฐ ภาคเอกชนได้มีส่วนในการพัฒนา นิคมอุตสาหกรรมเช่นกันแต่ในขอบเขตจำกัด องค์กรของภาครัฐ ได้แก่ บริษัทพัฒนาเศรษฐกิจแห่งรัฐ (State Economic Development Corporations : SEDC) การพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษระดับภูมิภาค (Regional Economic Development Authority) การท่าเรือ และเทศบาล

SEDC จัดตั้งขึ้นมาในรูปแบบของบริษัทเพื่อให้การลงทุนของรัฐสามารถดำเนินการได้ในเชิงพาณิชย์ ส่วนการพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษระดับภูมิภาค รัฐบาลอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานสำหรับการลงทุนในระดับภูมิภาค 5 แห่ง ได้แก่ Iskandar Malaysia ซึ่งเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษภูมิภาคทางใต้ของรัฐยะโฮร์ เขตเศรษฐกิจพิเศษภูมิภาคทางเหนือ (Northern Corridor Economic Region) เขตเศรษฐกิจพิเศษภูมิภาคทางฝั่งตะวันออก (East Coast Economic Region) เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษในรัฐซาบฮาร์ (Sabah Development Corridor) และเขตเศรษฐกิจพิเศษสำหรับพลังงานทดแทนในรัฐซาราวัก (Sarawak Corridor of Renewable Energy) โดยการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจภูมิภาคเหล่านี้เพื่อกระจายการผลิตด้านอุตสาหกรรมออกไปสู่ภูมิภาคและเชื่อมโยงเขตอุตสาหกรรมที่เป็นยุทธศาสตร์ของประเทศไว้ด้วยกัน เนื่องจากเดิมเขตอุตสาหกรรมตั้งอยู่ในรัฐสลังงอและปีนังเป็นส่วนใหญ่

2. เขตเศรษฐกิจเสรี (Free Zone : FZ)

เขตเศรษฐกิจเสรี เป็นพื้นที่ในมาเลเซียซึ่งกระทรวงการคลังประกาศให้เป็นเขตการค้าพาณิชย์เสรี (Free Commercial Zone : FCZ) หรือเขตอุตสาหกรรมเสรี (Free Industrial Zone : FIZ) โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 3 (1) ของพระราชบัญญัติเขตเศรษฐกิจเสรี Free Zone Act 1990 เขตเศรษฐกิจเสรีมีจุดมุ่งหมายที่จะส่งเสริมการค้าขายสินค้าในเขตเสรีก่อนนำส่งไปที่อื่น (entrepot trade) โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมที่ผลิตและประกอบผลิตภัณฑ์เพื่อการส่งออกเป็นหลัก

ธุรกิจและอุตสาหกรรมในเขตเศรษฐกิจเสรีจะเสียภาษีต่ำสุด โดยถือเป็นบริเวณนอกเขตการเก็บภาษีหลักของศุลกากร (Principal Custom Area) ตามมาตรา 2 (1A) ของพระราชบัญญัติภาษีสศุลกากร Customs Act 1967 ยกเว้นสินค้าที่ห้ามการนำเข้าหรือส่งออก ตามมาตรา 31 ของพระราชบัญญัติดังกล่าว สินค้าและบริการทุกรูปแบบ (ยกเว้นสินค้าผิดกฎหมาย และสินค้าที่ขัดกับพระราชบัญญัติ Free Zone Act 1990) สามารถนำเข้า ผลิต ประกอบผลิตภัณฑ์หรือจัดทำในเขตเศรษฐกิจเสรีโดยไม่ต้องเสียภาษีสศุลกากร ภาษีสรรพสามิต ภาษีการขาย หรือภาษีบริการ อย่างไรก็ตาม กระทรวงการคลังมีอำนาจตามกฎหมายในการสั่งห้ามสินค้าประเภทใดประเภทหนึ่งเข้ามาในเขตเสรี สินค้าที่ถูกสั่งห้ามนี้ถ้าเข้ามาในเขตเสรีจะต้องเสียภาษีดังกล่าวข้างต้นเหมือนสินค้านั้นอยู่ในเขตบริเวณการเก็บภาษีหลักของศุลกากร

(RM billion)	2001	2008	2017	2036	2051
Land	1.088	1.088	1.088	1.088	1.088
Development	0.869	2.434	2.434	2.434	2.434
Interest to Kuala Dimensi Sdn Bhd (KD5B)			1.425	1.425	1.425
Interest to Ministry of Finance (MOF)				2.506	5.0
Total	1.957	3.522	4.947	7.453	12.453

นอกจากนี้ พระราชบัญญัติเขตเศรษฐกิจเสรี ยังให้สิ่งจูงใจทางการเงินในรูปแบบของสิทธิประโยชน์สำหรับการลงทุนประเภท Pioneer Status โดยการยกเว้นการเสียภาษีสศุลกากรสินค้าขาเข้าและสินค้าส่งออก รวมทั้งภาษีรายได้นิติบุคคล เป็นระยะเวลา 5-10 ปี นั่นคือได้รับการยกเว้นภาษีรายได้นิติบุคคลในอัตรา 35% และภาษีเพื่อการพัฒนา 5% และหลังจากอายุของสิทธิประโยชน์สิ้นสุดลงแล้ว การลงทุนที่ได้รับอนุมัติสิทธิพิเศษมีสิทธิได้รับสิทธิประโยชน์ในด้าน Investment Tax Credits (ITC) ซึ่งเป็นการยืดเวลาการยกเว้นการเสียภาษีออกไปได้อีก 5-10 ปี อนึ่งการขาดทุนในระหว่างได้รับสิทธิประโยชน์ สามารถใช้เป็นเหตุผลในการยืดเวลาการยกเว้นการเสียภาษีด้วย

3. เขตการพาณิชย์เสรี (Free Commercial Zones : FCZ)

เขตการพาณิชย์เสรีเป็นเขตที่ประกอบธุรกิจพาณิชยกรรม ประกอบด้วย การค้าขาย (ยกเว้นการค้าปลีก) การจัดแบ่งเป็นหีบห่อย่อย (break bulk) การคัดแยกประเภท (grading) การจัดทำหีบห่อใหม่ (repacking) การติดฉลากใหม่ (relabeling) การขนถ่ายสินค้า (transshipment) และสินค้าผ่านแดน (transit) ปัจจุบันมาเลเซียมีเขตการพาณิชย์เสรี 17 แห่งทั่วประเทศตั้งอยู่ในบริเวณด้านเหนือ ด้านใต้ และด้านตะวันตกของท่าเรือ Port Klang เขตการพาณิชย์เสรี Port Klang (Port Klang Free Zone) ศูนย์โลจิสติกส์ Pulau Indah (Pulau Indah MILS Logistic Hub) บัตเตอร์เวิร์ธ, Bayan Lepas, KLIA, Rantau Panjang, Pengalan Kubor, Stulang Laut, ท่าเรือยะโฮร์ และท่าเรือ Tanjung Pelepas

4. เขตอุตสาหกรรมเสรี (Free Industrial Zones : FIZ)

การจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมเสรีเป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์ทางเศรษฐกิจของมาเลเซียที่จะปรับเปลี่ยนจากการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้าเป็นการผลิตเพื่อการส่งออก โดยในเขตอุตสาหกรรมเสรี (FIZ) อุตสาหกรรมที่ผลิตสินค้าส่งออกได้รับการยกเว้นภาษีการนำเข้าสินค้าประเภทวัตถุดิบ ชิ้นส่วนประกอบต่างๆ เครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้โดยตรงในกระบวนการผลิต รวมทั้งการตรวจสอบภาษีอย่างเป็นทางการน้อยที่สุด ในการส่งออกสินค้าที่ผลิตได้ ปัจจุบันมาเลเซียมีเขตอุตสาหกรรมเสรี 18 แห่ง ได้แก่ Pasir Kudang, Tanjung Pelepas, Batu Berendam I, Batu Berendam II, Tanjung Kling, Telok Panglima Garang, Pulau Indah (PKFZ), Sungai Way I, Sungai Way II, Ulu Kelang, Jelapang II, Kinta, Bayan Lepas I, II, III, IV, Seberang Perai และ Sama Jaya โดยบริษัทที่มีสิทธิ์เข้ามาตั้งในเขตอุตสาหกรรมเสรีต้องมีคุณสมบัติดังนี้

- สินค้าที่ผลิตทั้งหมดหรืออย่างน้อย 80% ของทั้งหมด จะต้องผลิตเพื่อการส่งออก
- วัตถุดิบหรือชิ้นส่วนประกอบส่วนใหญ่เป็นสินค้านำเข้า อย่างไรก็ตาม รัฐบาลสนับสนุนให้บริษัทในเขตอุตสาหกรรมเสรีหันมาใช้วัตถุดิบหรือชิ้นส่วนประกอบในประเทศมากขึ้น

5. เขตระเบียงเศรษฐกิจ (Economic Corridor)

(1) Northern Corridor Economic Region (Koridor Utara)

เขตเศรษฐกิจนี้มุ่งเร่งรัดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและยกระดับรายได้ของประชากรในเขตตอนเหนือของภูมิภาคมาเลเซีย โดยมีวัตถุประสงค์ของการเป็นภูมิภาคทางเศรษฐกิจระดับโลกภายในปี 2568

ภูมิภาคตอนเหนือของมาเลเซีย ประกอบด้วย รัฐเปรัก เคดาดะห์ พูลัวปีนัง (Pulau Pinang) และเปรักตอนเหนือ ได้แก่ district of Hulu Perak, Kerian, Kuala Kangsar และ Larut Matang-Selama) ครอบคลุมพื้นที่ 17,816 ตารางกิโลเมตร เขตเศรษฐกิจดังกล่าวใช้แรงผลักดันจากความสำเร็จทางเศรษฐกิจที่มีอยู่ของภูมิภาคในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ท่องเที่ยว เกษตรกรรม และจากการที่มีตั้งทางยุทธศาสตร์ติดกับชายแดนไทยและช่องแคบมะละกา

(2) East Coast Economic Region (ECER)

เขตเศรษฐกิจ ECER ประกอบด้วย รัฐกลันตัน ตรังกานุ และปาหัง และเขตเมอร์ซิงไนยะโฮร์ ครอบคลุมพื้นที่ 66,000 ตารางกิโลเมตร โดย CER ครอบคลุมมากกว่าครึ่งหนึ่ง (51%) ของคาบสมุทรมมาเลเซีย ประชากรในเขตเศรษฐกิจ ECER มีราว 3.9 ล้านคน คิดเป็น 14.5% ของประชากรมาเลเซียทั้งหมด ภูมิภาค ECER อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ โดยเฉพาะน้ำมันและแก๊ส และมีทรัพยากรท่องเที่ยวหลากหลาย (เช่น ป่าไม้แก่งแก่ง ชายฝั่งสวยงาม เกาะปะการัง ทะเลสาบ) ค่าครองชีพต่ำเมื่อเทียบกับคาบสมุทรมมาเลเซียที่เหลือ

(3) Sarawak Corridor of Renewable Energy (SCORE)

SCORE เป็นข้อริเริ่มเพื่อพัฒนาภูมิภาคตอนกลางของมาเลเซียและปรับเปลี่ยนรัฐซาราวักให้เป็นรัฐที่พัฒนาภายในปี 2563 โดยมีจุดมุ่งหมายในการเร่งรัดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนา ปรับปรุงคุณภาพชีวิตของ ประชากรในรัฐซาราวัก เศรษฐกิจหลักของเขตเศรษฐกิจนี้คือทรัพยากรด้านพลังงาน โดยเฉพาะไฟฟ้าพลังน้ำ (28,000 เมกกะวัตต์) ถ่านหิน (1.46 พันล้านตัน) ก๊าซธรรมชาติ (40.9 ล้านล้านลูกบาศก์ฟุต) เขตที่ได้รับเลือกสำหรับเป็นจุดการเติบโตใหม่เพื่อส่งเสริมการลงทุน ได้แก่ Tanjung Manis (เมืองท่าอุตสาหกรรมและศูนย์กลางฮาลาล), Mukah (Smart City), Samalaju (ศูนย์กลางอุตสาหกรรมหนัก) Baram และ Tunoh (ท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมที่ใช้ทรัพยากร)

(4) Sabah Development Corridor (SDC)

SDC ครอบคลุมทั้งรัฐซาบะห์ซึ่งมีโกตาคินาบา루เป็นเสาหลักของการเติบโต และได้กำหนดพื้นที่พัฒนาทางยุทธศาสตร์ 6 แห่ง ประกอบด้วย Bio-Triangle, Agro Marine Belt, Interior Food Valley, Kanabalu Gold Coast Enclave, Brunei Bay Integrated Development Area และ Oil and Gas Clusters ซาบะห์มีพื้นที่เกษตรกรรมที่อุดมสมบูรณ์ ทรัพยากรทางทะเล และป่าไม้ จึงมีศักยภาพในการประกอบอุตสาหกรรมที่ใช้ทรัพยากร เช่น ป่าไม้ อุตสาหกรรมที่ใช้ไม้ อุตสาหกรรมอาหาร เกษตรอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมเทคโนโลยีชีวภาพ รวมทั้งมีทรัพยากรน้ำมันและแก๊ส ตลอดจนอุตสาหกรรมปิโตรเคมีที่เป็นโอกาสสำหรับการลงทุน

(5) Iskandar Malaysia

เขตเศรษฐกิจนี้ตั้งอยู่รัฐยะโฮร์ เป็นประตูทางใต้ของคาบสมุทรมมาเลเซียและวางเป้าที่จะเป็นเขตพัฒนาที่สุดของคาบสมุทรมมาเลเซียตอนใต้โดยเป็นทั้งแหล่งพำนักอาศัย บ้านเชิง สิ่งแวดล้อม และธุรกิจ นักลงทุนต่างชาติและบริษัทใหญ่ๆ เข้าไปลงทุนในเขตเศรษฐกิจนี้มาก เขตเศรษฐกิจ Iskandar มีท่าเรือหลัก ได้แก่ Pasir Gudang Port, Port of Tanjung Pelepas และ Tanjung Langsat Port โดยการเข้าสู่เขตเศรษฐกิจนี้สามารถไปได้ทั้งทางอากาศ ทางถนน ทางรถไฟ และทางทะเล

เขต/ภูมิภาค	เขตพื้นที่ที่ครอบคลุม	สาขาเศรษฐกิจที่ให้ความสำคัญ	ระยะเวลา	หน่วยงานด้านบริหาร
Northern Corridor Economic Region (NCER)	รัฐปะลิส เคตะห์ ปีนัง และตอนเหนือของรัฐเปรัก	<ul style="list-style-type: none"> เกษตรกรรม อุตสาหกรรม ท่องเที่ยว โลจิสติกส์ การศึกษา 	2550-2568 (2007-2025)	Northern Corridor Implementation Authority (NCIA)
East Coast Economic Region (ECER)	รัฐกลันตัน ตรังกานู ปาหัง เขตเมอร์ซิงในยะโฮร์	<ul style="list-style-type: none"> ท่องเที่ยว น้ำมัน แก๊ส ปิโตรเคมี อุตสาหกรรม เกษตรกรรม การศึกษา 	2550-2563 (2007-2020)	East Coast Economic Region Development Council (ECERDC)
3. Sarawak Corridor of Renewable Energy (SCORE)	รัฐซารักวัก (เน้น เมืองตันจุงมานิส มุกคา ซารามาจู ตูนู และบารัม)	<ul style="list-style-type: none"> อลูมิเนียม กระจก เหล็ก อุตสาหกรรมจากน้ำมัน น้ำมันปาล์ม ประมง & สัตว์น้ำ ปศุสัตว์ อุตสาหกรรมไม้ วิศวกรรมทางทะเล ท่องเที่ยว 	2551-2573 (2008-2030)	Regional Corridor Development Authority (RECODA)
4. Sabah Development Corridor (SDC)	รัฐซาบะห์	<ul style="list-style-type: none"> ท่องเที่ยว เกษตรกรรม (เช่น น้ำมันปาล์ม) อุตสาหกรรม โลจิสติกส์ น้ำมัน แก๊ส พลังงาน การศึกษาขั้นสูง 	2551-2568 (2008-2025)	Sabah Economic Development and Investment Authority (SEDIA)

เขต/ภูมิภาค	เขตพื้นที่ที่ครอบคลุม	สาขาเศรษฐกิจที่สำคัญ	ระยะเวลา	หน่วยงานด้านบริหาร
5. Iskandar Malaysia (IRDA) in Southern Johor	รัฐยะโฮร์ตอนใต้ (เช่น เมืองยะโฮร์บารู เตนกาห์ กูโลนจายา ปาเซอร์ กูดัง และ นูซาจายา	<ul style="list-style-type: none"> ● เศรษฐกิจสร้างสรรค์ ● การศึกษา ● ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ● การเงิน ● อาหาร อุตสาหกรรม เกษตรแปรรูป ● สุขภาพ ● โลจิสติกส์ ● ปิโตรเคมี ● Oleo chemical ● ท่องเที่ยว 	2549-2568 (2006-2025)	Iskandar Region Development Authority (IRDA)

6. คลังสินค้าเพื่อการส่งออก (Licensed Manufacturing Warehouse : LMW)

ในกรณีที่ตั้งที่ไม่เหมาะสมในการจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมเสรี (FIZ) จะมีการอนุมัติให้จัดตั้งคลังสินค้าเพื่อการส่งออกที่ได้รับอนุญาต (Licensed Manufacturing Warehouses : LMW) ขึ้น ซึ่งให้บริการในทำนองเดียวกันกับเขตอุตสาหกรรมเสรี โดยคุณสมบัติของบริษัทที่มีสิทธิ์จัดตั้งคลังสินค้าเพื่อการส่งออก คือ

- สินค้าที่ผลิตทั้งหมดหรืออย่างน้อย 80% ของทั้งหมด จะผลิตเพื่อการส่งออก
- วัตถุดิบหรือชิ้นส่วนประกอบส่วนใหญ่เป็นสินค้านำเข้า

การเสียภาษี

ผู้ประกอบการในเขตอุตสาหกรรมเสรีและคลังสินค้าเพื่อการส่งออกมีสิทธิ์ได้รับยกเว้นภาษีนำเข้าในอัตราของ CEPT (Common Effective Preferential Tariff) หรือข้อตกลงภาษีพิเศษที่เท่ากันในเขตการค้าเสรีอาเซียน โดยมีเงื่อนไขดังนี้

- ผู้ประกอบการจะต้องใช้วัตถุดิบในประเทศในสัดส่วน 40%
- ในกรณีที่ใช้วัตถุดิบในประเทศในสัดส่วนไม่ถึง 40% แต่สามารถพิสูจน์ได้ว่าการนำเข้าวัตถุดิบที่ไม่ได้มีถิ่นกำเนิดภายในประเทศ (non-originating raw material) เพื่อใช้ในกระบวนการผลิตสินค้าสำเร็จรูปได้ทำการแปรสภาพอย่างเพียงพอ (substantial transformation) ตามกระบวนการที่ได้กำหนดไว้

